

POSTANOWIENIE

13 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 13 maja 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa R. B.
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Rehabilitacyjnemu w J.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej I. spółki akcyjnej w W.
o zapłatę, rentę i ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej Wojewódzkiego Szpitala Rehabilitacyjnego
w J.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 20 lipca 2022 r., I ACa 446/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, wraz z odsetkami ustawowymi w przypadku opóźnienia, rozpoczynającego bieg po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,

- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 lipca 2022 r. r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazane przez skarżącego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącego. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącego, związane z zarzutem naruszenia przepisów wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej, nie daje zaś podstaw. W orzecznictwie podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz

sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Powolywanie się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga odpowiedniego sformułowania tego zagadnienia, wskazania przepisów prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz istotności tego zagadnienia. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego o znaczeniu uniwersalnym, musi mieć jednocześnie także znaczenie dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało.

Argumentacja prawna powołana przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz przedmiot przedstawionych zagadnień dotyczących kwestii czy w ramach szeroko pojętego obowiązku zapewnienia pacjentom bezpiecznego pobytu w zakładzie opieki zdrowotnej, wyznaczającego zakres jego należytej staranności, personel medyczny tego zakładu winien obligatoryjnie zapewnić każdemu pacjentowi indywidualną opiekę przez jedną z osób personelu medycznego i sprawować ścisły nadzór, który ma zapobiec samowolnemu opuszczeniu przez pacjenta łóżka lub udaniu się do innego pomieszczenia, jakie kryteria wyznaczają granice należytej staranności zakładu opieki zdrowotnej, obowiązany do zapewnienia pacjentowi bezpieczeństwa pobytu, czy potwierdzenie przez pacjenta, że zrozumiał zasady bezpieczeństwa obowiązujące w zakładzie opieki zdrowotnej i potwierdzenie te nie budzi wątpliwości pracowników personelu medycznego wyłącza winę zakładu opieki zdrowotnej za powstanie u tego pacjenta uszczerbku na zdrowiu w wyniku zaistniałego na terenie tej placówki wypadku czy też pracownicy zakładu opieki zdrowotnej zobowiązani są podjąć dalej idące środki bezpieczeństwa celem ustalenia czy pacjent zrozumiał przekazane mu informacje, czy obowiązkiem zakładu opieki zdrowotnej jest przeprowadzenie pogłębionego instruktażu systemu przywołania personelu medycznego, a polegającego w szczególności na

zademonstrowaniu i przeciwiczeniu z pacjentem procedur wzywania personelu medycznego w sytuacji, gdy pacjent potwierdza, że rozumie zasady i warunki korzystania z tego systemu przywoływania i ewentualnie na czym ten pogłębiony instruktaż ma polegać oraz czy okoliczność, że pacjent samowolnie podjął decyzję o wstaniu z łóżka i opuszczeniu sali naruszając obowiązujące w zakładzie opieki zdrowotnej zasady bezpieczeństwa, za które to naruszenie nie ponosi jednak winy, wpływa na zakres odpowiedzialności zakładu opieki zdrowotnej w powstaniu u tego pacjenta uszczerbku na zdrowiu, a co za tym idzie, wysokość przysługującego mu zadośćuczynienia, nie pozwala zaś przyjąć, aby zagadnienia te mogły – z punktu widzenia okoliczności rozstrzyganej sprawy – być uznane za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zagadnienia dotyczące zakresu obowiązków zakładu opieki zdrowotnej wobec jego pacjentów zostały poza tym dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze Sądu Najwyższego. Nie istnieje zaś potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy na ten temat wyraził już swój pogląd we wcześniejszym orzecnictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ms]